

BLIKSEMBEZOEK AAN MAASTRICHT

Het ene moment sta je op het zonovergoten podium van het EK in Tsjechië waar je met het Nationale team brons in de wacht sleept en vier dagen later word je gegeseld door het onheilspellende noodweer dat over je eigen provinciehoofdstad trekt. De Limburgse international Dieter Friederichs, die een maand eerder met zijn Grauvell-team ook nog eens goud pakte op het WK Korpsen, leert je onder de meest erbarmelijke omstandigheden hoe ook jij een betere witvisser kunt worden.

TEKST EN FOTOGRAFIE **JUUL STEYN** ILLUSTRATIE **STEPHAN SIEPERANN**

Deze foto is bewerkt.

Als het grauwe wolkendek ook maar heel even een blauwe opening laat zien, nemen we de beslissing: opbouwen die stek en visen voor zolang het duurt. Terwijl Dieter zijn spullen naar de oever sleept, klinkt het weerbericht van de regionale zender over de autoradio. Het enige vriendelijke aan de boodschap is de zachte g van de nieuwslezeres. We mogen deze namiddag begin juli harde windstoten, onweersbuien en zelfs hagelstormen verwachten. Over één ding zijn we het eens: zodra het onweer te dichtbij komt springen we de auto in. Logisch, want met een 11 meter lange carbon hengel in je handen ben je een levende bliksemafleider. En aan een verkoelde topvisser heeft het nationale team weinig.

DRIFTENDE START

We vissen vandaag aan de Maas, net buiten het stadscentrum van Maastricht. Het water stroomt er heel lichtjes waarmee het model staat voor talloze riviertjes en kanalen die ons land rijk is. Op de vraag welke boodschap Dieter de lezers wil meegeven, komt een helder antwoord: begin je sessie altijd driftend. Hiervoor heeft hij verschillende redenen. "Allereerst moet je de vis zien te vinden.

Aangezien je niet onder water kunt kijken zul je de vis moeten opzoeken door het aas over een groot oppervlak te bewegen. Zo is de kans dat je vis tegen het lijf loopt veel groter dan wanneer je de dobber tegenhoudt en het aas op één en dezelfde plaats aanbiedt."

Een probleem waar volgens Friederichs veel vissers mee kampen is de keuze van de juiste dobber. Zowel wat het gewicht als wat de vorm betreft. Hij geeft hiervoor twee handige stelregels waarmee je altijd uit de voeten kunt.

"Voor het driftend vissen kies je de dobber altijd zo licht mogelijk, maar je let er daarbij wel op dat je het aas bij de bodem kunt houden. Je bepaalt dit door de dobber tegen te houden en dan goed naar de antenne te kijken. Het is oké als deze iets schuin in de stroming gaat hangen. Maar zodra de dobber in een hoek van 60 graden of meer gaat staan, weet je zeker dat de stroming het lood en aas omhoog duwt, weg van de meeste vis. In dat geval moet je voor een zwaarder model dobber kiezen. In dit geval kan ik prima met een 0,8 grammer uit de voeten."

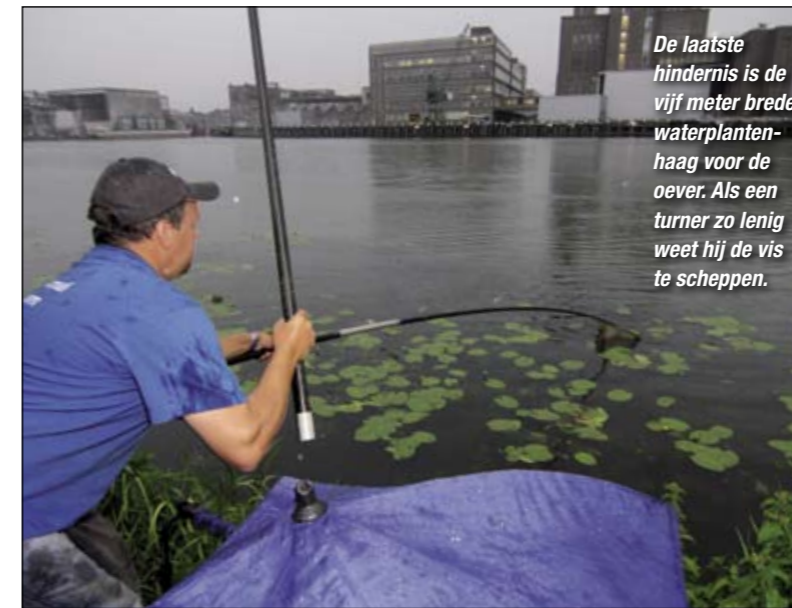
Dan gaat hij verder over de vorm van de dobber, een onderwerp waar sinds de zestiende verjaardag van Metusalem al over gebakkeleid wordt. "Geloof het of niet,

maar ik vis op vrijwel alle wateren met exact hetzelfde model: een olijfvormige dobber van Colmic. Enige uitzondering vormen de hard stromende wateren waar ik natuurlijk een vlagdobber inzet. Maar verder ben ik ervan overtuigd dat al die prietpraat over dobbermodellen onzin is. Veel belangrijker is het draagvermogen van de dobber en de loodzetting waarmee je deze uitloodt."

DRIE KEUZES

Als je Dieter hoort praten, lijkt het bijna een peulenschil om op het niveau te komen waar hij zich door jaren en jaren keiharde inzet bevindt. Zijn keuzes zijn telkens terug te voeren op heel simpele basisprincipes. Ook wat de loodzetting betreft, alweer een onderwerp waar je als vaste stokvisser je hoofd over kunt breken.

Wellicht aardig om te vermelden is dat Dieter inmiddels aan het vissen is, een stuk of zes goed met aas gevulde voerballeten te water zijn gegaan en de regen besloten heeft het waterpeil in de Maas in recordtempo omhoog te jagen. Dat is voor Dieter overigens nog geen reden om zijn lessen te staken. Opmerkelijk is dat een school brasems inmiddels de meest vreemde capriolen aan de oppervlakte

De laatste hindernis is de vijf meter brede waterplantenhaag voor de oever. Als een turner zo lenig weet hij de vis te scheppen.

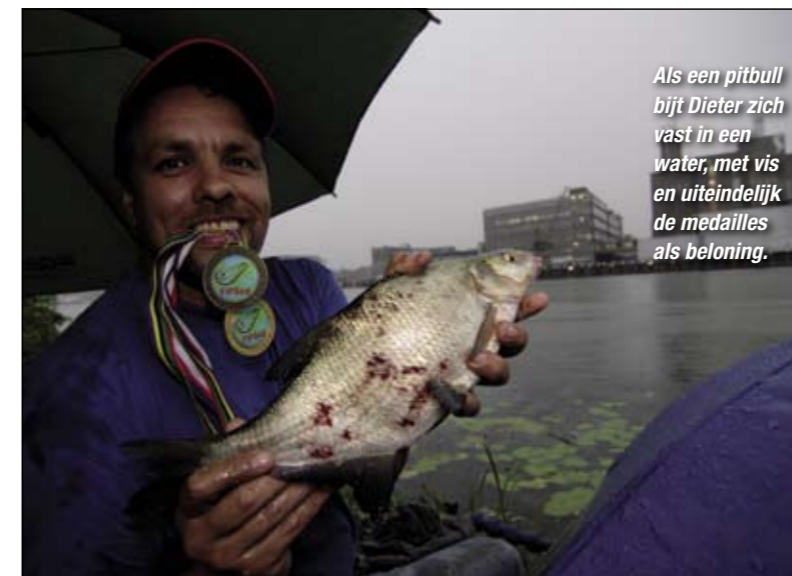
uithaalt. Ze buitelen, duikelen en slaan met hun staarten dat het een lieve lust is. Er zit in ieder geval aardig wat vis hier.

Goed, terug naar de loodzetting. "Kijk, zoals gezegd begin je altijd driftend om de vis op te zoeken. Je wilt dat de vis, die vooral in het begin vaak nog klein is, zo weinig mogelijk weerstand voelt. Dit krijg je voor elkaar door de meeste loodjes minimaal een halve meter boven de haak te plaatsen en dan drie kleinere hageltjes verspreid over de lijn onder deze bulk te plaatsen. Zo houd je het aas wel bij de bodem, maar voelt de vis niet direct het zware bulklood. Dit is trouwens ook de reden dat ik eigenlijk altijd voor minimaal vijf loodhagels kies, en niet voor een zwaar olivettelood waarmee je veel minder kunt variëren. Op een gegeven moment heb je wel door waar

de meeste vis zich ophoudt omdat je daar simpelweg meer aanbeten krijgt. Dan is het tijd om deze plek zorgvuldiger af te romen. Je blijft ondertussen voerballetjes of maden op de stek werpen, steeds op exact dezelfde stek. Maak dus niet de vergissing om de vis met je voer op te gaan zoeken, dit doe je altijd met je aas. Hoe dan ook, je krijgt op een bepaald punt van de drift meer beet dan tijdens de rest van de drift.

Tijd om half blokkend te gaan vissen. Schuif daarvoor het bulklood zo'n tien centimeter naar beneden zodat het tegen het derde loodje van onder aan zit.

Nu zit het bulklood lager op de lijn en zijn er nog maar twee loodhagels tussen de bulk en het aas aanwezig. Je kunt de dobber nu beter blokken zonder dat het aas van de bodem af komt. Door een passievere aanbieding maak je meer kans op grotere vis."

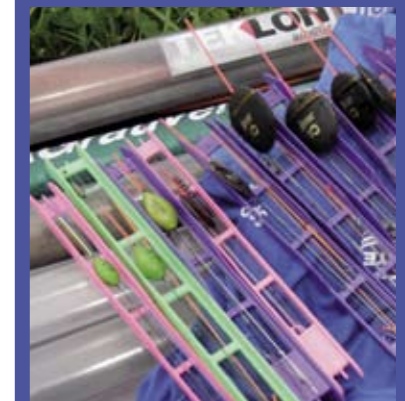

Als een pitbull bijt Dieter zich vast in een water, met vis en uiteindelijk de medailles als beloning.

INGEZOOMD

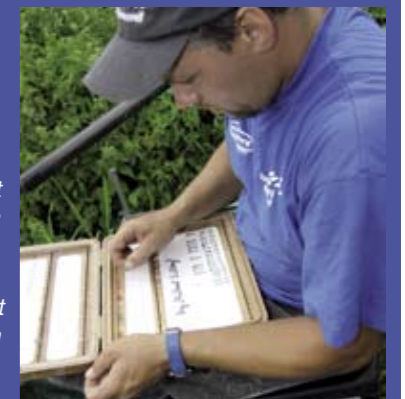
Dieter houdt het bij een eenvoudige basis die hij perfect onder de knie heeft. Hieronder geeft hij vier nuttige tips waar ook jij je voordeel mee kunt doen.

Als het op voorn en brasem aankomt kiest Dieter altijd voor deze heilige drie-eenheid: witte maden, zoete maïs uit blik en verse casters. Zo kun je altijd van aas wisselen en cocktails van verschillende aassoorten maken.

Dieter gelooft niet in alle verhalen over verschillende dobbermodellen. Hij kiest daarom altijd voor de olijfvormige Colmic (links) met uiteenlopende drijfvermogens. Enige uitzondering vormt hard stromend water waar hij vlagdobbers inzet (rechts).

Ook wat de onderlijnen betreft houdt de Grauvell-man het eenvoudig: deze zijn voor de vaste stok standaard 22 centimeter. Als haak kiest hij voor de Kamasan B512 en de Teklon 6100 R.

Dieter: "Natuurlijk houd je wel altijd rekening met de plaatselijke omstandigheden. Hier heb je bijvoorbeeld te maken met veel waterplanten voor de kant. Dan steek je pas af als de vis is uitgedrild en houd je de hengel zo hoog mogelijk."

KOPPEN ONDER

Dieter is inmiddels een half uur echt aan het vissen als de actieve brasems vanaf de nabij gelegen brug richting zijn stek trekken. Op zich een hoopvol teken. Nadeel van actieve brasems aan de oppervlakte is dat deze overduidelijk niet op de bodem aan het azen zijn. Maar waar we stilletjes op hopen, gebeurt plotseling. De hele school duikt kopje onder. De spanning neemt toe, ook in de lucht trouwens door een snel naderende onweersbui. Dieter kiest voor de derde en meest effectieve loodzetting voor brasem: al het lood net boven de onderlijn, één verklikkerloodje er vlak onder, en dan de dobber volledig tegenhouden op de voerplek. Nog geen vijf minuten na deze technische wijziging schiet de antenne eindelijk weg. "Een lijnzwemmer, let maar op."

En ja hoor, een platte komt zijdelings aan de oppervlakte, het haakje in zijn rechterborstvin geprikt. Vlak voor het net schiet de vis los. "Prima," vindt Dieter, "die telt voor mij toch niet. Ik wil ze wel echt in de bek haken."

Dat kan jij allemaal wel willen, maar ik zou het toch wel leuk vinden nog een vis voor de lens te krijgen voor we hier getrakteerd worden op een overdosis CO₂-neutrale elektriciteit, denk ik bij mezelf. De wens blijkt de vader van de gedachte en binnen enkele minuten trekt de dobber weer weg, dit keer een stuk trager.

"Kijk, dat is een echte brasemaanbeet. Deze komt wel in het net hoor."

Ook nu heeft hij weer gelijk. De laatste hindernis vormt de vijf meter brede waterplantenhaag voor de oever. Als een turner zo lenig strekt hij zich uit om het schepnet over de planten heen bij de vis te krijgen, met succes. Een grijns van oor tot oor maakt overduidelijk dat hij zelf ook wel heel erg blij is met deze vis. We kunnen er moeilijk onderuit dat het een van de lelijkste vissen van Limburg is, maar daar gaan we niet moeilijk over doen. Een snel kiekje en dan direct inpakken.

OVERAL INZETBAAR

De richtlijnen die Dieter tijdens deze sessie heeft uitgevaardigd zijn op stromend water overal en altijd inzetbaar. "Ook tijdens het EK in Tsjechië heb ik het op vrijwel dezelfde manier aangepakt. Zoek eerst de vis op door drijvend te vissen, probeer uit te vogelen welke vissoorten domineren en richt je daar vervolgens op. Zo voorkom je dat je je onnodig lang op brasem richt terwijl deze er achteraf helemaal niet zoveel blijkt te zitten. En zitten ze er wel, dan pak je ze ook met het drijven."

VERLIES JEZELF NIET

Dieter heeft tijdens dit bliksembezoek aan Maastricht laten zien dat het ook onder de meest erbarmelijke omstandigheden mogelijk is om vis te vangen. "Zolang je maar dicht bij de basisregels blijft en je niet gek laat

maken, heb je een goede kans op een mooie vangst. Ik vind het belangrijker dat je als visser de basis goed onder de knie hebt dan dat je jezelf verliest in relatief veel minder belangrijke details", sluit hij af. Een wijze les van een geweldige visser. ■

DIETERS MONTAGES VOOR STROMEND WATER

